

william
saroyan

ARGO

Tracyho Tiger

Tra

cyho

IIgo

ARGO

Přeložil Jiří Josek

Tracy's Tiger

Czech edition © Argo, 2018

Copyright © 1951 by William Saroyan

Translation © Jiří Josek, 1980, 2018

Epilogue © Martin Hilský, 1980, 2018

Illustrations © Štěpán Dančo, 1995, 2018

ISBN 978-80-257-2227-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-2454-5 (e-kniha)

Kapitola 1

Thomas Tracy měl tygra.

Byl to sice černý panter, ale co na tom, pro Tracyho to byl tygr.

Měl krásné bílé zuby.

A takto Tracy svého tygra získal:

Když mu byly tři roky a začal poslouchat, jak co zní, tu kdosi řekl *tygr!* Ať už *tygr!* bylo cokoli, Tracy to chtěl.

Jednoho dne se Tracy procházel s tátou po městě, když uviděl cosi za výlohou rybárny.

„Kup mi toho tygra,“ řekl.

„To je humr,“ opravil ho táta.

„Tak to nechci,“ řekl Tracy.

O pár let později navštívil s mámou zoo a v kleci viděl skutečného tygra. Vypadal jistě nejtygrovatěji ze všech tygrů, ale *jeho* tygr to nebyl.

V dalších letech spatřil Tracy mnoho obrázků, slovníků, encyklopedií a filmů s nejroztodivnějšími

druhy zvířat. Vykračovalo si tam mezi nimi i dost černých panterů, ale o žádném z nich Tracy nemohl říct, že to je jeho tygr.

Až jednoho dne si zašel Tracy do zoo sám. Bylo mu tehdy asi patnáct, pokuřoval cigaretu a koukal po holkách, když tu najednou stanul konečně před svým tygrem.

Byl to rozespalý černý panter, který se právě probudil, zvedl hlavu, zpřímá se na Tracyho zadíval, stoupl si na všechny čtyři a řečí černých panterů pozdravil, což znělo asi takto: „Uajíí!“ Pak popošel k mřížím klece, na chvíli se zastavil, s očima stále upřenýma na Tracyho, a zas se líně vrátil k místu, kde až dosud spal. Tam sebou žuchnul a zahleděl se kamsi do dálky prostoru, do dálky tolika mil a let, kolik mil a let prostor má.

Ted' zas pro změnu zíral Tracy na černého pantera. Zíral tak upřeně asi pět minut. Pak odhodil cigaretu, odkašlal si, vyplivl slinu a vyšel ze zoo. „Tohle je můj tygr,“ řekl si.

Nikdy se již do zoo nevrátil, aby si tygra ještě jednou prohlédl. Nebylo to nutné. Měl ho. Měl ho celého a se vším všudy za těch pět minut, kdy ho viděl, jak odevzdaně hledí do nekonečného prostoru s výrazem té strašlivé tygří pýchy.

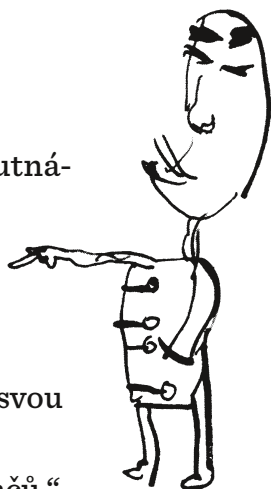
Kapitola 2

Když bylo Tracymu jednadvacet, odjel i se svým tygrem do New Yorku a nastoupil práci u Otto Seyfanga, dovozce kávy, ve Warrenově ulici v centru Washingtonova tržiště. V okolí byly hlavně obchody se zemědělskými výrobky, a tak kromě kávy, kterou mohl Tracy zadarmo popíjet v oddělení ochutnávačů u své firmy, najedl se bezplatně i dosytosti čerstvého ovoce a zeleniny.

Za nekvalifikovanou práci dostával Tracy velmi nízký plat, ale byla to práce dobrá a poctivá. Zpočátku to nebylo nic lehkého, hodit si na záda padesátikilový žok zrnkové kávy a ujít s ním padesát metrů, ale za týden už to byla pro Tracyho hračka, a dokonce i tygr musel ocenit, jak snadno mu to jde.

Jednoho dne zašel Tracy za svým nadřízeným, panem Valorou, aby s ním promluvil o své budoucnosti.

„Chci se stát ochutnávačem,“ řekl mu.
„Kdo tě posílá?“ zeptal se Valora.
„Kam by mě kdo posílal?“ divil se Tracy.
„Kdo tě posílá za mnou, abych tě udělal ochutnávačem?“
„Nikdo.“
„Co víš o ochutnávání kávy?“ ptal se Valora.
„Mám rád kávu,“ řekl Tracy.
„Co víš o ochutnávání kávy?“ opakoval Valora svou otázkou.
„Něco kávy jsem už vypil v oddělení ochutnávačů.“
„Vypil jsi jen tolik kávy a snědl tolik vdolků, co dostávají všichni ostatní, kteří nejsou profesionální ochutnávači,“ řekl Valora.
„Když byla káva dobrá, poznal jsem to,“ řekl Tracy.
„Když byla špatná, poznal jsem to taky.“
„Jak jsi to poznal?“
„Podle chuti.“
„Máme tři ochutnávače: Nimma, Peberdyho a Ringerta,“ řekl Valora. „Jsou už u firmy pětadvacet,

pětatřicet a jednačtyřicet let. Jak dlouho pracuješ ty u Otto Seyfanga?“

„Čtrnáct dní.“

„A chceš se stát ochutnávačem?“

„Ano.“

„Za čtrnáct dní práce u firmy se chceš dostat až na samý vrchol žebříčku?“

„Ano.“

„Nechce se ti čekat, až na tebe přijde řada?“

„Ne, pane. Nechce.“

V tu chvíli vstoupil do Valorovy kanceláře sám Otto Seyfang. Valora vyskočil ze židle, ale Otto Seyfang, sedmdesátiletý muž, který si na žádné vyskakování nepotrpěl, řekl: „Jen zůstaňte sedět, Valora! A pokračujte!“

„Jakže, prosím?“ ptal se Valora.

„Pokračujte, kde jsem vás přerušil, a čiňte se, Valora!“ nakázal mu Otto Seyfang.

„Tenhle nový člověk přišel žádat o místo ochutnávače.“

„Pokračujte!“

„Je u firmy čtrnáct dní a chce se stát ochutnávačem.“

„Pokračujte, kde jste přestali!“

„Ano, šéfe,“ řekl Valora a obrátil se k Tracymu.

„Za pouhých čtrnáct dní chceš dostat místo, na které museli Nimmo, Peberdy a Ringert čekat dvacet, pětadvacet a třicet let? Je to tak?“

„Ano, pane.“

„Jen tak si přijdeš k firmě a hned chceš tu nejlepší práci?“

„Ano.“

„A o ochutnávání kávy víš taky všechno, že?“

„Ano.“

„Jak tedy chutná dobrá káva?“

„Jako káva.“

„Jak chutná *prvotřídní* káva?“

„Jako dobrá káva.“

„V čem je rozdíl mezi *dobrou* a *prvotřídní* kávou?“

„V reklamě,“ odpověděl Tracy.

Valora se obrátil k Otto Seyfangovi, jako by chtěl říct: Co mám s tím chytrolínem přivandrovalým dělat? Ale Otto Seyfang ho nepovzbudil, jen čekal, co se bude dít dál.

„V oddělení ochutnávačů není volné místo,“ řekl Valora.

„Kdy tam bude volné místo?“ zeptal se Tracy.

„Ne dřív, než umře Nimmo,“ řekl Valora, „ale v podniku je dalších devětatřicet lidí, kteří jsou před tebou.“

„Nimmo přece ještě neumře,“ řekl Tracy.

